

сега той петъ крачки отъ дънера на къмъ се-
веръ и разкопа следъ туй внимателно земята,
извади отъ тамъ единъ черенъ вързопъ и го
отвори, за пръвъ пътъ отъ оня злокобенъ
день, въ който той бѣ убилъ момъка.

Въ вързопъ бѣха сдиплени и още цѣли
дветѣ крила: обзе го ужасъ, сѣкашъ да бѣ-
ше откопалъ тѣлото на мъртвецъ; единъ по-
нятенъ страхъ го въздържаше до сега да из-
ползува откраднатата скъпа вещь; сега вече
бѣше време да отхвърли това досадно чув-
ство, дошелъ бѣше момента, който щѣше да
го обезщети за всички изпитани до сега ду-
шевени страдания и страхове; може би ще
смогне да използва сега подслушаната Тало-
ва тайна, и не само за побѣгването, но и за
своята собствена слава. Нали никой не зна-
еше, че Талъ бѣ хвъркналъ отъ Ликабетовитѣ
скали, единчъкъ той бѣше го видѣлъ и бѣ-
ше го издебналъ, единчъкъ той знаеше за
изобретението и сѣщо само той знаеше за
движението, при което иначе мъртвитѣ кри-
ле добиваха животъ и носѣха тѣлото.

Той потърси една свободна отъ дървета
височинка, върза крилетѣ за раменетѣ си и
се опита да напрази движението тъй, както
си го спомняше. Всичко излезе по-лесно и
по-добре, отколкото очакваше, и той почна
да се носи като нѣкоя голѣма нощна пепе-
руда надъ мрачната земя.

„Азъ работихъ цѣлата нощъ, погледни,
какво направихъ“ рече той на другия день и
показа на Икаръ едно отъ крилата; детето
онемя отъ радостъ и изненада.

Следнитѣ нощи работиха баща и синъ
заедно, а презъ деня скриваха грижливо из-
работеното, та никой нищо да не може да по-
дозре. Още на третата нощъ тѣ бѣха готови
за пътъ, всѣки отъ тѣхъ снабденъ съ по две
можщи криле, и още преди сутренния по-
лумракъ да бѣ разбудилъ спящитѣ критяни,
нашитѣ двама атиняни полетѣха съ широка
размахвания на крилетѣ надъ острова по
посока къмъ западъ-слънце, високо надъ
главитѣ на крайбрежнитѣ пазачи, които царъ
Миносъ бѣ поставилъ.

„Нѣщо ми се стори, като че тая нощъ
да прелетѣха харпии* надъ острова“, шѣп-
нѣше на утрото таинствено единъ отъ брѣ-
говитѣ пазачи на другъ единъ; много ясно
видѣхъ бѣлитѣ крила и човѣшкитѣ лица. То-
ва не предсказва добро. Казватъ, че тѣ отна-

*) Митически птици съ човѣшки глави, много
жестоки.

сятъ съ себе си души на бога Аида и тѣ
удариха на къмъ Таенарумъ.

„Присънило ти се е“, говорѣше другия
презрително; „не сжществуватъ никакви пти-
ци съ човѣшки глави; съ такива приказки
плашатъ само децата“.

Атинянитѣ отлетѣха на къмъ западъ;
презъ Егилея и Цитера искаха тѣ да стиг-
натъ отвѣдъ въ Пелопонесъ, и възможно по-
скоро да стѣпнатъ на суха земя; защото ми-
сълъта, да не би много дълго да се държатъ
надъ морското огледало, все пакъ ги изпъл-
ваше съ сграхъ.

Когато тѣ приближиха до Ида-планина,
Даедалъ съгледа, че месеца бѣ осветилъ стаи-
тѣ на Лабиринта; Лабиринта, неговото дѣло,
колко дълго време той не бѣше го посетилъ!
Па и не бѣше помислювалъ даже за него, та-
ка силно бѣха му отнели вниманието златото,
и орловитѣ криле. Сега, когато той се носѣ-
ше като птица наблизъ тамъ, порази го кра-
сотата на неговото собствено дѣло; като ед-
но малко отделено градче бѣ съграденъ па-
лата въ подножието на планината, и като
отпуснатия на свобода гнѣвъ на нѣкое мощ-
но животно зѣеше въ дълбокъ мракъ гърло-
то на широкото отверстие, което трѣбваше
да служи за входъ, но не и за изходъ на ни-
кое живо сжщество, мощното разрешение на
сфинксовата загадка, която му бѣше поставилъ
на разрешение царя. Радостна гордостъ го
облада и той се извърна, за да хвърли единъ
последенъ погледъ върху творението си, но
въ тая минута единъ облакъ засени месеца,
образа изчезна и дветѣ нощни птици плес-
наха криле въ мрака понататъкъ.

Когато майсторъ Даедалъ цепѣше така
въздуха, неговото бждеще му се рисуаше
все така съвършено златно. Той е свободенъ
като пиле въ въздуха, и на пътъ за своята
любима Атина. Богатото златно съкровище
наистина, той бѣ принуденъ да го остави, но
то му бѣ сигурно закопано и когато единъ
день Икаръ порасте и страшния царъ Ми-
носъ не ще цари вече въ острова, той ще мо-
же да отпътува до тамъ съ корабъ и да до-
несе златото. А до тогава ще съумѣе да се
лиши отъ него, щомъ има тия криле.

Щомъ ги видятъ, него и Икаръ, че се
завръщатъ у дома си презъ въздуха, ще се
сбератъ около него и ще се дивятъ на кри-
летѣ; и ще има тогава, разбира се, не мал-
цина, които ще пожелаатъ да хвърчатъ, и
тогава той ще приготвява за атинянитѣ
криле и ще стане безсметно богатъ. Тѣй си
мечтаеше той понататъкъ, когато подъ него
се мѣняваше постепенно критската хълмиста